

som dette Lovforslag tilligter at give hende, gjøre vi ikke Andet, end at vi stille hende i Rigthed med andre Umyndige, give hende den samme Ret. Det forekommer mig virkelig, at det er det Mindste, Husfruen med Villighed kan gjøre Krav paa. Det er det, dette Lovforslag indrømmer hende, det er i Kraft af denne naturlige Betragtning, at jeg stemmer for det. Saa har man henvist til de skræffelige Følger, som dette Lovforslag skulde afstedkomme. Det er ikke lykkedes mig, tilstaa jeg, at faae Die paa, hvilke Ulykker det egentlig kan afstedkomme. Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Ogenbøll) har fremhævet en hel Del af dem. Det er jo en væsentlig Rolle, som denne Betragtning spiller, at det skulde opmuntre Husfruen til at løbe sin Bei. Men nu vil jeg dog spørge: Hvis det, at Husfruen kunde have Udsigt til at tjene sit Erhverv ved sine Hænders Gjering, skulde friste hende til at gaa sin Bei, hvorledes kunne vi da forsvare at tilstøde Wgtepagter, ved hvilke der maatte sikkes hende en stor Formue, saa at hun, naar hun gaar, kan leve i Overløbighed? Den samme Betragtning, der fører til at negte Husfruen Ret over det Selverhvervede, maatte føre til, at Alt, hvad Husfruen eier, skal Manden have, hun maa ikke have Udsigt til at beholde det Mindste; thi i det Dieblit, der er Tale om Skilsmisse, vil Udsigten til at kunne medtage en Del af Formuen, kunne opfordre hende til at gaa sin Bei! Hvis man ikke fastholder den Betragtning, men tillader, at der sikkes hende en Formue, som hun har Ret til at beholde, naar Skilsmisse finder Sted, kunne vi ogsaa med rolig Samvittighed sige: Hvad hun tjener ved sine Hænders Gjering, maa hun beholde, efter at hun er skilt fra Manden. Jeg tror ikke, at denne Udsigt til at leve af eget Erhverv vil være saa fristende, at den skulde opmuntre Nogen til at løbe sin Bei; men hun kan jo desuden ikke saaledes løbe fra alle Forpligtelser, som det forekommer mig, at det ærede Medlem antydede. Det er jo givet, at fra Forpligtelsen mod Børnene kan hun ikke løbe, den hviler ligelig paa Mand og Husfru og kunde for saa vidt ogsaa eventuelt gjøres gjældende ligeoverfor hende. Det er altsaa kun Manden, som hun ikke er forpligtet til at underholde. Det synes i det Hele, at man betragter dette Lovforslag som Noget, der gaar Manden for nær og er en Krænkelse af hans Ret. Man henviser til, at man er uberettiget til at sige, at Skylden altid er Mandens, naar Forholdet ikke er, som det bør være. Det vil jeg nu ikke benegte; men naar det ægtefællelige Forhold ikke er, som det skulde være, er Manden da udsat for, at Husfruen kommer og tager, hvad han erhverver? Nei, han kan raade over Sit, og Husfruen kan ikke tage Noget som helst fra ham; vi stille altsaa ikke Manden værre end Husfruen paa denne

Maade, tværtimod Manden beholder Ret til at raade over Sit og over Fællesboet; det er kun det, Husfruen selv erhverver, hun faar Ret til at raade over. Det forekommer mig, at Genstyret til Manden ikke kan føre til at stemme mod Lovforslaget, og det, at det ikke har en Rante tilovers for Manden, kan ikke med Rette gjøres gjældende, Manden har meget mere, end Husfruen faar efter dette Lovforslag. Man har dernæst anført Genstyret til, at der efter Lovforslaget var Mulighed for at indblande Politiet i Forholdet. Det Genstyre maatte egentlig føre til, at man maatte sige, at Manden har Lov til at gjøre, hvad han vil; i det Dieblit, at man sætter Grændse for hans Myndighed, og han begaar et Rettsbrud, skulde Husfruen ikke turde klage til Politiet. Det vilde dog føre til en Tilstand som den før Christian den 5tes Danske Lov, hvor Manden kunde banke Konen lige saa meget, han vilde, og det er i det Hele taget en overordentlig Rolle, Bank spiller i det ærede Medlems Betænkning. Det ærede Medlem skriver: — — — „ingen anden Bestyttelse mod Manden end at faae ham straffet (og saa bag efter faae endnu flere Bank)“; man kunde ved at læse dette ordret faae det Indtryk, at Manden hos os havde Ret til at banke Husfruen. Det forekommer mig dog, at, naar vi sætte Grændser for Mandens Myndighed, kunne vi rolig sætte den Grændse, som den naturlige Retfærdighed paabyder, og ganske rolig sige: Det og det er Lovovertrædelse, det maa Manden ikke gjøre, og hvis han begaar et Lovbrud, indtræde de almindelige Virkninger i saa Henseende. Jeg kan altsaa ikke se, at der egentlig skulde være nogen som helst Fare forbundet med dette Forslag. Der er ganske vist den Forskjel, at Manden er forpligtet til at forsørge Konen, men Husfruen derimod ikke har den Forpligtelse med Genstyre til Forsørgelse ligeoverfor Manden, som hun har ligeoverfor Børnene. Men kunde vi virkelig være bekjendte at vedtage et Lovforslag, som løb paa, at Husfruen skulde forsørge Manden? Det forekommer mig, at vi kunne vedtage dette Lovforslag med den Følelse, at vi have udsvet en vis ridderlig Handling ved at sige: Manden skal nok forsørge Husfruen, det er hans Ret og hans Wre, Husfruen skal derimod raade over, hvad hun erhverver, vi stille ikke Krav til Bidrag fra hende. Det forekommer mig at være en Ordning, som Mand nok kunne være bekjendte at vedtage. Der er imidlertid opkastet det Spørgsmaal: Hvis denne Lov ikke gjør Skade, gjør den da nogen Gavn? Det er jo den anden Side af Sagen, idet man har henvist til, at Loven ikke vil gjøre nogen Nytte, saalænge Wgtefællerne leve sammen. Det forekommer dog mig, at, naar dette Forslag bliver til Lov, bliver Mandens og Husfruens Stilling ligeoverfor Loven noget anderledes, end den nu er, og den bliver retfærdigere og billigere for Hu-